

- формування моделі логістичної стратегії підприємства;
- діагностика можливих альтернатив логістичної стратегії та сценарій їх можливої реалізації із передбаченням можливих наслідків;
- вибір оптимальної логістичної стратегії та її реалізація;
- контроль за реалізацією стратегії;
- оцінка результатів реалізації логістичної стратегії (за необхідності – внесення корективів та правок).

Тип логістичної стратегії, яку варто використовувати на підприємстві не можна визначити лише в контексті корпоративної стратегії фірми. Варто враховувати і обсяги виробництва, і специфіку діяльності підприємства (виробництво чи сфера послуг), і кадровий та ресурсний потенціал, і фінансовий стан діяльності та інвестиційну привабливість тощо.

До найбільш загальних логістичних стратегій відноситься [5, 42]:

– «тощо» стратегія, яка базується на принципах управління витратами. Мета «тощої» стратегії – виконати кожну операцію, використовуючи якомога менше кожного із ресурсів: людей, простору, запасів, обладнання, часу;

– динамічна стратегія, метою якої є забезпечення високої якості обслуговування споживачів, за рахунок оперативного реагування на появу нових та зміни існуючих умов. Виділяються два аспекти динамічності: швидкість реагування на зовнішні умови, здатність корегувати логістичні характеристики з урахуванням потреб споживачів.

– стратегія, заснована на стратегічних союзах між постачальниками та замовниками, мета якої – підвищення ефективності ланцюга постачань за рахунок спільної роботи та отримання прибутку від довгострокової кооперації.

Процес формування та реалізації стратегії на кожному окремому підприємстві не може бути уніфікованим, оскільки немає двох однакових ні бізнесів, ні умов їх функціонування. Звичайно, при прийнятті рішення про вибір логістичної стратегії варто за основу брати їх загальні класифікації, ознаки, проте враховувати їх особливості, стан ринку, політичну та економічну ситуацію в країні та інші чинники, які впливають на кінцеві результати діяльності підприємства.

Джерела та література

1. Трідід О. М., Азаренкова Г. М., Мішина С. В. Логістика. Київ: Знання, 2008. 566 с.
2. Фролова Л. В. Логістичне управління підприємством: теоретико-методологічні аспекти: монографія. Донецьк: ДонДУЕТ ім. М. Туган-Барановського, 2004. 161 с.
3. Крикавський Є. Логістика. Основи теорії. Львів: Нац. ун-т «Львівська політехніка», Інтеллект-Захід, 2004. 416 с.
4. Винников В. В. Проблемы комплексного развития морского транспорта. Одесса: Феникс, 2005. 299 с.
5. Тимошук О. М., Мельник О. В., Сьомін О. А. Формування логістичної стратегії підприємства водного транспорту. *Економіка та держава*. № 3/2018. С. 40-44. URL: http://www.economy.in.ua/pdf/3_2018/10.pdf (дата звернення 07.10.2020 р.).

Дудар А. – студент магістратури

Науковий керівник: к. е. н., доц.

З. Герасимів

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»

м. Бережани, Україна

Сталий розвиток сільських територій регіону

Під сталим розвитком сільських територій розуміємо такий розвиток села, при якому забезпечуються зростання, диверсифікація і підвищення ефективності сільської економіки,

стабілізація чисельності населення і збільшення тривалості життя, повна і продуктивна зайнятість працездатного населення, підвищення рівня і якості життя в сільських районах, раціональне використання і відтворення їх природно-ресурсного потенціалу [3].

Враховуючи на сьогоднішній день вкрай низький рівень доходів сільського населення, що призводить до концентрації бідності на селі; напруженість і погіршення демографічної ситуації; нестача якісної і кваліфікованої робочої сили; згорання соціальної інфраструктури і, як наслідок, зменшення доступності соціально-культурних закладів, відбувається постійна самоліквідація сільських поселень.

Стимулювання розвитку регіонів – комплекс правових, організаційних, наукових, фінансових та інших заходів, спрямованих на досягнення сталого розвитку регіонів на основі поєднання економічних, соціальних та екологічних інтересів на загальнодержавному та регіональному рівнях, максимально ефективного використання потенціалу регіонів в інтересах їх жителів та держави в цілому [1].

Ефективне функціонування та підвищення конкурентоспроможності сільського господарства, вирішення соціально-економічних проблем сільських територій можуть бути забезпечені за рахунок використання інновацій, які сприяють кращому використанню економічних ресурсів.

Вагому роль у забезпеченні сталого розвитку сільських територій та його інноваційного забезпечення відіграє їх економічна структура, господарський комплекс та фінансова система держави і регіону.

Ключову роль у сталому розвитку сільських територій відіграє розвиток їх господарського комплексу, взаємодія між його складовими галузями, а саме: сільським, лісовим та рибним господарствами, переробною промисловістю та сільським туризмом.

Сільські території за переходу на шлях сталого розвитку та при його інноваційному забезпеченні можуть зустрітися із рядом перешкод, вирішення яких є обов'язковою умовою даного переходу. До зазначених проблем відносять:

- екологічні проблеми в сільському господарстві;
- необхідність власного енергозабезпечення та використання енергозберігаючих технологій;
- низьку продуктивність сільськогосподарського виробництва;
- негативні демографічні зміни в межах сільських територій;
- низький рівень добробуту та соціальної інфраструктури на сільських територіях;
- інтенсивну міжнародну конкуренцію та проблеми продовольчої безпеки

Переведення сільських територій на модель сталого розвитку слід вважати фундаментальним завданням у розбудові цивілізованої демократичної держави [3].

Важливою складовою розвитку сільських територій має виступати впровадження зелених технологій отримання енергії, враховуючи високий біоенергетичний потенціал України, та енергозбереження в межах єдиної державної чи регіональної енергетичної стратегії.

Зменшення енергозалежності сільських територій надасть їм додаткові економічні переваги – зменшиться енергозалежність від постачальників, будуть забезпечені кращий контроль над витратами на енергію та можливість отримання доходу від її реалізації у разі перевиробництва, що збільшить загальне використання енергії в регіоні, посиляться локальні інвестиції та місцева економіка, регіон стане більш привабливим для працевлаштування.

Стратегія соціально-економічного розвитку сільських територій є однією з найбільш важливих, але й найбільш складних ініціатив Уряду та можливий шлях надати економічне підґрунтя для стабілізації соціальної сфери. Втім, її реалізація допоможе підняти зайнятість населення у селі, сприятиме зростанню доходів селян, сприятиме поліпшенню процесу соціального та економічного розвитку регіону [2].

На основі проведеного дослідження можна зробити висновки, що забезпечення сталого розвитку сільських територій можливе за застосування таких заходів:

1. Пошуку адекватних форм державного і регіонального управління, що дозволить залучення до даного процесу місцевої влади.

2. Забезпечення взаємодії між сільськими територіями і міськими центрами.
3. Створення механізму трансферу технологій і ноу-хау для впровадження інновацій на сільських територіях.
4. Покращення економічної ефективності провідних для регіону галузей на основі розробки та просування програм, що забезпечать ефективність.
5. Впровадження ринкових механізмів фінансування програм розвитку сільських територій, оскільки державне ефективне лише у короткостроковому періоді.
6. Формування регіональних енергетичних концепцій як основи для стимулювання до енергозбереження і використання відновлюваних джерел енергії.

Джерела та література

1. Про стимулювання розвитку регіонів: Закон України від 08.09.2005 № 2850-IV. URL: http://kodeksy.com.ua/pro_stimulyuvannya_rozvitku_regioniv/download.htm (дата звернення: 15.10.2020).
2. Прохорчук С. В. Розвиток сільських територій: проблеми та вирішення. *Бізнес-навігатор*. 2012. № 3 (29). С. 101–104.
3. Талавирич М. П. Розвиток сільських територій на засадах сталості. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія Економіка*. 2016. Вип. 1 (47). Т. 2. С. 146–150.

Дудка В. – студентка

Науковий керівник: асистент О.

Фреюк

Київський національний торговельно-економічний університет

м. Київ, Україна

Логістичні задачі підприємства на ринку онлайн-торгівлі

Динамічний розвиток онлайн-торгівлі в світі важко заперечити. Так, на кінець 2020 року аналітики прогнозують зростання обсягів продажів в Інтернет-середовищі у всьому світі до \$3,914 трлн [1].

Не дивлячись на збільшення обсягів реалізації кількість гравців на ринку зменшується: невеликі компанії не витримують жорсткої конкуренції з лідерами ринку, виникає ситуація поглинання або і взагалі витіснення з ринку підприємств. При цьому рівень конкуренції стабільно росте за рахунок переходу офлайн-підприємств в онлайн-простір [2].

Логістична підсистема в онлайн-торгівлі – це одна з найважливіших складових системи діяльності інтернет-магазину. Для підприємств, які тільки починають своє функціонування в інтернет-просторі це одна з найскладніших частин бізнес-процесу і може стати причиною припинення існування компанії.

В роздрібній онлайн-торгівлі логістичну діяльність можна розділити глобально на три основні частини: рух товарів від виробника, зберігання на складі і переміщення зі складу до кінцевого споживача (так звана «остання миля» або «last mile delivery»). Перед підприємством постає вибір: обрати інсорсингову логістику або скористатися аутсорсинговими послугами (частково або повноцінно).

Вибір власників підприємства електронної торгівлі залежить від цілого ряду факторів: асортименту, бюджету магазину, рівня розвитку транспортної інфраструктури в регіоні тощо. Інтернет-магазин з декількома десятками замовлень на день, може впоратися з логістикою власними силами. Проте, коли кількість замовлень починає збільшуватись і налічувати сотні, підприємству вигідніше вибудувати власну логістичну систему.